

Ωδή εἰς Ὀρυμβον Λεβαδείης

Δοφνερών νυκτῶν, κ' ἀμερῶν Διὸς ἡελίαων,
ἀοίδιε ὄρυμβε παλαιγόνων Φλεγυῶν ἐστηώς.
ἀγαλμα τοῦ ἐν Λεβαδείῃ θεοῦ νωλεμέως ἑόν.
Κοσμημένος ποτε, μύσταισι, δαιδάλω Τροφωνίου,
χρόνω εἰσπλεύσας, ἐφ' ἡμῶν ἤλυθας προσηνεχθῶν.

Χαίρε Ὀρυμβε Ορεινέ.

Τῷ ἱερῷ δενδρέῳ δρόσον δαϊῶν δαίσαντα ἀείνω.
Ἐστῆς τέκος, Ηφαίστου κλιτομήτιο κροκάλων σύμμειγμα
ὄρυμβος, καὶ λείψανα φωτὸς φέρων, θυσίησι οὔνεκα
αἱματηρῶν Οὐρανίων ἀνάξεων, ἅμα τε ἔδος ἀγυρμῶν,
τῶν ἐπὶ τὰ κρέα λοχῶντων ποτε ἐπαιτῶν.

Ὀρυμβε ὀρεινέ, εὐεργή,

μέσω ἐν τεμένει Διὸς Βασιλέως, ποτε δεξάμενος,
δεομένοις ἐπὶ τὴν θεοῦ θεραπείαν, ἐρωτι ἀσπασίῳ,
μελίγηρυν ἀοιδὴν ἀδωντες, τῷ ἱερῷ Γάμῳ, ες Νυμφῶνα
ἀπλετον τε, φίλα χοραγού, τῇ Τροφονίῳ συγγενείᾳ.

Ὁ ηνεμόεις Ερινεώς.

Και γάρ ἡ συκὴ, κοινὴ ἀπο Διὸς Συκασίου, καὶ Διονύσου Συκίτου
ἀχρὶς θεῶν τε καὶ γαιῶν ἄλλοεθνῶν, ἐπὶ λειμῶνας εὐγονίης
δίφορος εὐρέως ἀγει, ἐγγύτατα ἐπ' ἀνατομίῃ, φύσιος ἀνθρωπίνης.
Βωμός δε θυήεις, εὐζωνος ποῶν ἱρήσκηπτων ὀριγάνων.
συνέργεια ἀνοργάνου ὀργανικοῦ μέτα, διανεκῆς, ἀμφω ζωῆς.
Θαυμάσιον τῇ πόλῃ δυώνυμον, χιλιετιῶν προίκα χρυσίη.
ἐν ᾧ Λεβαδείῃ ἐς φήμην, καὶ πλούτον τε εὐδοκιμήσειεν ἄν.....

Τραγούδι στον Βωμό της Λειβαδιάς

Κατασκότεινων νυχτών, και λιακωτών του Δία μερώνε
βωμέ αιώνιε, απ' τους παμπάλαιους που στήθηκες Φλεγύες
γλυκειαγαλίαση του Λειβαδίτη θεού, που, αιώνια στους μύστες,
ομορφοστολισμένος κάποτε με ξόανο του Τροφώνιου,
ταξιδευτής στον Χρόνο, έφτασες ως τις δικές μας μέρες.

Χαίρε βουνίσιε Βωμέ.

Στο Ιερό Δέντρο Δροσιά, αριστογνώστης σύ, χωρίς σταματημό
προσφέρεις.
Θεάς της Εστίας γέννημα, και του εφευρέτη Ηφαίστου πολυποίκιλμα,
όρυμβε, που πάντα έχεις πάνω σου, λόγω αιμάτων, απ' τις αναγωγές
στους Ουρανίωνες θεούς, και λείψανα φωτός. Ενέδρας βάση,
πάμφτωχων, που σε κρέατα θυσιών, θέλαν κάποτε ν' απλώσουν χέρι.

Καλοκατεργασμένε στο όρος Βωμέ

Στο κέντρο του τεμένους, κι εκκλησία του μεγάλου Δικού ναού,
σ' εκείνους που την ανάγκη της θεραπείας είχαν και του θεού κάποτε,
την εύνοια αποζητούσαν, με περιχαρή έρωτα και μελίφωνο ύμνο,
χώρο του Θεογάμου απλόχερα παρείχες, για την συγγένεια με τον
Τροφώνιο.

Η ανεμόδαρτη αγριοσυκιά

Και νά η Συκιά, από τον συκάσιο Δία, και τον συκίτη Διόνυσο
ίσαμε αλλότριους θεούς και ξένες χώρες, σε λειβάδια γονιμικά
διπλότοκη 'δηγάει, αφούναι πάριση ανθρώπινης ανατομίας!!
Και νά ο ευωδιαστός Βωμός, καλοζωσμένος από φυτά,
που κάτω απ' το Ουράνιο Τόξο, μοσχομυριστά γυαλίζουν στ' όρος.
Αυτά λοιπόν τα δύο, το Δέντρο, κι ο Βωμός, μ' άλληλη εξάρτηση,
σ' αιώνια πορεύονται Ζωή. Το ζευγάρι Θαύμα αληθινό,
και χάρισμα χρυσό. Έτσι που η Λειβαδιά,
θάτανε δυνατό να γίνει πλούσια και ξακουστή.....